

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

3

锦衣当国

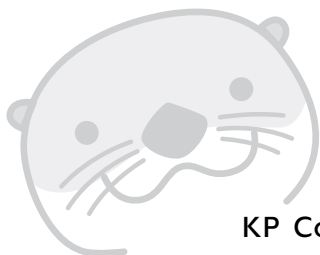
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวสี่ยนอวี๋ล่อ

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คี อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

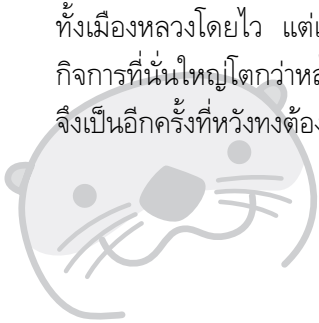
“ที่กระหม่อมทูลนั้นเพียงเพื่ออยากให้ฝ่าบาทอ่านตำราปราชญ์เมธีให้มาก
จะได้ทรงกระจ่างในหลักการคุณธรรม”

- เทอเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

ต่อจากร้านอาหาร ลานฝึก ก็เป็นคราวของบ่อนพนันและหอศนิกา หวังทงตั้งใจจะกวาดกิจการต่างๆในเมืองหลวงมาอยู่ในความดูแลของตน โดยไม่เกี่ยงว่าจะเป็นการค้าสี่ขาหรือสี่เท้าๆ เบื้องหน้าอาจดูเหมือนเขากระหายเงิน แต่ความจริงแล้วพุ่งเป้าไปที่ข่าวกรองซึ่งมีเข้ามายังสถานที่สี่เท้าๆ เหล่านี้อย่างสม่ำเสมอต่างหาก การจะเป็นใหญ่เป็นโตได้นั้น จะบอกพร่องในเรื่องการข่าวไปไม่ได้เด็ดขาด

และก็เพราะเหตุนี้ทำให้หวังทงยิ่งต้องแจกจ่าย 'ป้ายสงบสุข' ไปให้ทั่วทั้งเมืองหลวงโดยไว แต่เขตอื่นๆ แตกต่างจากเขตทักษิณสะแวกบ้านของหวังทง กิจการที่นั่นใหญ่โตกว่าหลายเท่า และผู้อยู่เบื้องหลังก็ไม่รู้ว่ายิ่งใหญ่ถึงเพียงไหน จึงเป็นอีกครั้งที่หวังทงต้องลงเดิมพัน ดูซิว่าเบื้องหลังของใครจะใหญ่กว่ากัน!

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 139

ระวิงภัยแม่ในสถานการณ้สงบ เลื่อนตำแห่งรำรอย

“ริมขอบหยกวงนี้มีรอยเลือด หวังทง เป็นคราบเลือดที่เปื้อน
ตอนนั้นหรือ”

ฮ่องเต้ว่านลี่ถือหยกวงนั้นราวกับของมีค่า พลิกดูไปมา ยังเอาส่องกับ
แสงอาทิตย์ เห็นรอยเลือดนี้แล้วก็ถามอย่างตื่นเต้น

จิ้นสมัยโบราณให้คุณค่ากับหยก ดังนั้นในวังมีหรือจะขาดแคลนหยกสูงค่า
หยกวงของหวังทงสองชิ้นนี้เป็นของที่พวกถ่านเจียงค้นมาได้จากอกเสื้อของหวังตัว
ที่กำลังหลบหนี ให้เซียวจันเยี่ยที่ชำนาญเรื่องหยกดูแล้ว บอกว่าหยกสองวงนี้
รวมกันมีค่าถึงห้าสิบกว่าตำลึงเงินเลยทีเดียว

ที่เอามาให้ฮ่องเต้ว่านลี่กับหลี่หู่โถว เดิมก็แค่ตั้งใจจะมอบให้เป็นของกำนัล
เล่นๆ คิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้ว่านลี่จะเห็นเป็นของมีค่าเช่นนี้ได้ หวังทงเขยิบเข้าไปดู
ใกล้ๆ แล้วก็ยิ้มเจื่อนๆ กล่าวว่า

“ก็แค่ลายสีแดงของหินหยกเท่านั้น แม้ว่าจะเปื้อนเลือดมาก็คงเช็ดสะอาด
ไปแล้ว”

พวกครูฝึกเคาะสัญญาณดังขึ้น การฝึกครั้งหลังกำลังจะเริ่ม หลี่หู่โถวเก็บ
หยกเข้าในอกเสื้อ วิ่งไปอย่างกระฉับกระเฉง หวังทงกำลังจะเดินไป กลับถูก
ฮ่องเต้ว่านลี่ดึงไว้ ฮ่องเต้บ่นยกระซิบขึ้นว่า

“สังหารหัวหน้าโจรได้ ควรนับว่ามีความดีความชอบใหญ่ เราจะปูนบำเหน็จ

ให้เจ้า ให้เจ้าเลื่อนตำแหน่ง!!”

แม้ว่าฮ่องเต้จะทำหน้าเคร่งขรึม แต่สีหน้ายังคงเก็บความตื่นตัวไว้ไม่มีการต่อสู้ที่ห้วงหวงเล่าเมื่อครู และสิ่งของตัวแทนแห่งชัยชนะที่เขามอบให้ ทำให้รู้สึกดีใจอย่างมาก

“ขอบพระทัยฝ่าบาท...”

“ในลานฝึกห้ำมกล่าวเช่นนี้ หากให้คนอื่นได้ยินก็จะไม่สนุกแล้ว รีบไปรวมตัวกันเถอะ ครูฝึกเร่งอยู่นั้น!!”

ฮ่องเต้ว่านลี่โบกมืออย่างไม่ให้ความสนใจ

การฝึกช่วงหลังก็เป็นเช่นปกติ มีพักเป็นระยะ หลี่หูโถวกับฮ่องเต้ว่านลี่จะลากหวังหงไปหลบมุมทุกครั้งที่มีการฝึกจบลง ถามนั้นถามนี่อย่างกระตือรือร้นไม่หยุดตลอดบาย

การฝึกช่วงหลังยังคงแบ่งกลุ่มสู้กัน โดยให้เด็ก ๆ ยืนเรียงหน้ากระดาน ในเมื่อถือไม้พลองยาวที่อนุญาตให้ทำแค่ห้ามาตรฐาน ทั้งการยก ป้องกัน และแทง การฝึกเช่นนี้ใช้แรงกายเป็นอย่างมาก หวังหงไปลำบากอยู่ข้างนอกมาหลายวัน ร่างกายเหนื่อยล้าจนแทบไม่ไหว อีกทั้งครูฝึกยังไม่ปล่อยให้แอบซี้เกียจแม้แต่น้อย คนที่ผ่านความเป็นความตายจึงได้เข้าใจถึงความหมายแท้จริงของคำกล่าวที่ว่า หลังเหงื่อมากเหนื่อยในยามปกติ เพื่อหลังโลहितน้อยเหนื่อยในยามออกศึก...

แต่เขาก็ไม่อาจกินอาหารเย็นพร้อมกันกับพวกเด็ก ๆ เพราะที่บ้านมีเรื่องมากมายให้ต้องจัดการ กลับไปถึงบ้านก็เห็นเสี่ยวไซ้ซันที่ผู้ติดตามโจวอ้ออยู่ที่นั่นแล้ว

“ใต้เท้าหวัง โจวกงกงให้ข้าน้อยนำความมาแจ้งท่าน คนในรายชื่อถูกจับไว้หมด ประตู่วังจะปิดแล้ว หากไม่มีธุระอื่น ข้าน้อยขอตัวก่อน!”

แค่ทั้งคำพูดเพียงเท่านั้นแล้วเสี่ยวไซ้ซันก็รีบขอตัวกลับไป

เจ้าสำนักไตรสุรียันฟ้าดินก็คือหวังตัวถูกหวังหงสังหารด้วยตนเอง และการสอบปากคำระหว่างทางทำให้รู้ว่ากำลังหลักของสำนักไตรสุรียันฟ้าดินอยู่ที่วัดฮุ่นหยวน สร้างสถานการณเพื่อหลอกเอาเงินทอง คำขายมมนุษย์ เป็นพวก

ในยุคทรภพลงมือทำ รายชื่อและร่องรอยของคนพวกนั้นก็มิคนสารภาพออกมาเป็นรายงานอีกฉบับ

ตามหลักแล้วการที่สำนักไตรสุรียันฟ้าดินถูกหลายรังลง ตนเองควรจะคลายความกังวลถึงจะถูก แต่หวังทงรู้ว่ามิสิ่งที่ตนยังลัวไปไม่ถึง การร่วมกันออกหลายรังโจรของกองกำลังมังกร สำนักบูรพา และองค์กรกษัตริ์เสือแพรสามหน่วยงานในครั้งนี้ได้ผลสำเร็จยิ่งใหญ่ รอเวลาปูนบำเหน็จความดีความชอบ ย่อมประกาศให้ให้ห้ล้ารับรู้กันอย่างแน่นอน

สิ่งที่อยู่เบื้องหลังยังลัวไปไม่ถึง แต่ตนเองกลับถูกเผยโฉมออกมา นี่ไม่นับว่าเป็นชาวตืออะไร ขณะที่คิดไปพลางค่อย ๆ กลืนข้าวไปพลางอยู่นั้นเอง ด้านนอกก็มีคนตะโกนดังมา หลี่วันไฉนแห่งที่ว่าการเมืองซุ่นเทียนมาขอพบ

สิ่งที่อีกฝ่ายกังวลนั้นต่างจากหวังทง หลี่วันไฉนเดินเข้ามาถึงที่ประธานมื่อแสดงความยินดีด้วยสีหน้าเบิกบาน

“น้องหวัง ครั้งนี้สั่งหารหวังตัว เกือบตัวหัวหน้าได้ น้องหวังย่อมได้ความดีความชอบใหญ่ เกรงว่าการเลื่อนตำแหน่งคงอยู่ไม่ไกลแล้ว!”

“พี่หลี่ วาจาคนอื่นพูดก็แล้วไป แต่พี่ไม่น่าพูดเช่นนี้ ข้าเกรงว่าจัดการหวังตัวลง แต่เบื้องหลังเป็นใครสำคัญกว่า หลบอยู่ในที่ที่มองไม่เห็นก็ยิ่งยุ่งยากมากขึ้น!”

หลี่วันไฉนยิ้มพร้อมกับนั่งลง ได้ยินหวังทงกล่าวจบก็เอ่ยขึ้นว่า

“วันนี้เจ้าหน้าที่และมือปราบที่ว่าการเมืองซุ่นเทียนส่งกำลังออกไปแล้ว ไปรอจับพรรคพวกโจรตามคำให้การของพวกมัน วางแหอตรอรอบตัว น้องหวังก็ควรจะวางใจได้แล้วถึงจะถูก ไยต้องคิดมากถึงเพียงนี้”

หวังทงวางตะเกียบในมือลง เซ็ดปากก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“ไม่ว่าสำนักไตรสุรียันฟ้าดินยังมีสมุนเหลืออีกเท่าไร วัดฮุ่นหยวนถูกทำลายลงก็เหมือนหลายกำลังหลัก ย่อมไม่อาจจะกระพือลมเรียกคลื่นอันใดได้อีก แต่หากยังมีความสามารถกระพือลมเรียกคลื่นขึ้นมาได้อีกละก็ เจ้าตัวพิสดารนี้เกรงว่าน่าจะก่อภยันานแล้ว คงไม่เพียงแต่สร้างสถานการณ์เพื่อหลอกเอาเงินทองค่าขายมนุษย์อะไรพวกนี้เล่น ๆ กันในเมืองหลวงหรอก”

หลิ่ววันไฉงทางพัคจีบออกพัคเบา ๆ ฟังการวิเคราะห์ของห้วงหว ห้วงหวยังกล่าวต่ออีกว่า

“ผู้อยู่เบื้องหลังสำนักไตรสุริยันฟ้าดินถูกบีบให้ส่งสำนักออกมาเพื่อรักษาตัวรอดไว้ก่อน เห็นชัดว่าเราสืบได้ถึงแก่นสำคัญของพวกมันแล้ว พวกมันยอมตัดไฟแต่ต้นลม จากนั้นไปยอมแอบซ่อนตัวอยู่ให้ลึกยิ่งขึ้น ปฏิบัติการก็ยอมระมัดระวังรอบคอบยิ่งขึ้น เรายอมไม่ต้องกังวลมากไปถึงจะถูกต้อน”

หลิ่ววันไฉยมิพลาฟพยักหน้า ห้วงหวเคาะโต๊ะเบา ๆ ถอนหายใจกล่าวว่า
“ไม่กังวลก็ส่วนไม่กังวล แต่ตัดรากไม่อาจไม่ถอนโคน ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องขึ้นอีกตอนไหน ใจจึงรู้สึกไม่สงบ!”

“น้องห้วงคิดมากไปแล้ว ตามความเห็นข้า คนผู้นั้นตอนนี้ได้แต่เลียแผลนอนรอความตายแล้ว ต่อให้ก่อเรื่องก็ไม่ทำให้วุ่นวายอะไรได้หรอก เป็นไปได้ว่าอาจจะหายตัวไปไร้ร่องรอย ไม่ปรากฏตัวอีกเลยก็ได้”

ได้ฟังคำของหลิ่ววันไฉแล้วห้วงหวก็ส่ายหน้า หยิบตะเกียบขึ้นมาคีบอาหารกินต่อ เขากับหลิ่ววันไฉสนิทสนมกันมาก จึงไม่ต้องวางตัวสุภาพลมปะลมอะไรใส่กันอีก

กินไปสองสามคำห้วงหวก็พบว่าสีหน้าของหลิ่ววันไฉมีแววยินดีปริศนาราวกับว่าไม่ใช่เพราะการกำจัดสำนักไตรสุริยันฟ้าดินอะไรนี่ ห้วงหววันนี้รู้สึกเห็นดีเห็นชอบอย่างที่สุดจึงไม่ได้สนใจอะไร ได้แต่สัพพยกไปว่า

“วันนี้พี่หลิ่วดูท่าทางมีความสุข มีเรื่องมงคลอะไรหรือ”
หลิ่ววันไฉกำลังรอคำนี้อยู่ พัดในมือหุบลง ก่อนจะกล่าวเจือเสียดหัวเราะว่า
“มีความอันน่ายินดีมาบอกให้เจ้ารู้ วันนี้กรมปกครองมีหนังสือมา เลื่อนให้ข้าเป็นผู้ช่วยเจ้าเมือง และยังควบตำแหน่งเจ้าหน้าที่สืบคดีอีกด้วย!”

ที่ว่าการเมืองขุนเทียนมีผู้ช่วยเจ้าเมืองห้าคน ล้วนเป็นขุนนางระดับหกเจ้าหน้าที่สืบคดีหลิ่ววันไฉเดิมเป็นระดับหกชั้นโท ตอนนี้อยู่ชั้นหนึ่งเป็นระดับหกชั้นเอก ซ้ำยังให้ควบงานตำแหน่งเดิมที่มีอำนาจสั่งการแท้จริงไว้ เป็นเรื่องมหามงคลจริง ๆ

ห้วงหวยิ้ม ประสานมือลูกขึ้นแสดงความยินดีว่า

“พี่หลิ่วเห็นข้าเป็นคนนอกไปเสียแล้ว เรื่องมหามงคลเช่นนี้ควรบอกตั้งนาน แล้วถึงจะถูก คินนี่ข้าจะได้จัดเลี้ยงฉลองให้ที่หอรุ่งเรือง!!”

หลิ่ววันไฉเดิมคิดจะถ่อมตัวเล็กน้อย แต่ไม่อาจเก็บความยินดีไว้ได้มิดได้แต่โบกพัดในมือไปมาพาลงกล่าวว่

“น้องหวังลิเห็นข้าเป็นคนอื่น นี่เป็นเพราะพระบัญชาให้สืบคดีโจรร้ายสำนัก ไตรลุเรียนฟ้าดิน เจ้าและข้าที่ร่วมสืบคดีกันในวันนั้นล้วนกลายเป็นผู้มองการณ์ไกล ความดีความชอบระดับนี้ย่อมได้รับผลตอบแทน เจ้าเมืองหวงเซินและรองเจ้าเมือง เฉินจื่อจงเมื่อก่อนยังขัดคอกับพวกเรา ตอนนี้มีารู้สึกตัวว่าพี่หลิ่วของเจ้ามีกมกในวังให้การสนับสนุน จึงได้แต่เอาตำแหน่งมาอุดปากไว้เท่านั้น”

กล่าวถึงตรงนี้หลิ่ววันไฉก็ปรับสีหน้า ลูกขึ้นยืนท่าที่เป็นทางการ คารวะ หวังทงหนึ่งครั้ง เอ่ยขึ้นจริงจิงว่

“น้องหวัง ข้าหลิ่ววันไฉเติบโตมาจากบัณฑิตระดับจิวี่เหริน สามารถเป็น เจ้าหน้าที่สืบคดีระดับหกก็ด้วยบรรพชนคุ่มครอง วันนี้อย่างได้ก้าวหน้าไปอีกขั้น เจ้าเมืองเจอซำยังต้องเกรงใจ ไม่ต้องพูดถึงเงินทองไหลมาเทมา เรื่องพวกนี้เมื่อก่อนแม้คิดก็ยังไม่กล้า สามารถมีวาสนาเงินทองอย่างวันนี้ได้ ล้วนอาศัยน้องหวังทั้งนั้น น้องหวัง วันหน้าหากมีเรื่องใดจะสั่งการ ขอเพียงเอ่ยปาก ข้าหลิ่ววันไฉแม่ต้องแหกเป็นผุยผงก็จะไม่ปฏิเสธแม่แต่่น้อย!”

เสียงดังกังวานจบลง และยังใช้ท่าที่ที่ขุนนางผู้น้อยปฏิบัติต่อขุนนางผู้ใหญ่ ผลักเก้าอี้เตรียมจะคุกเข่า หวังทงรีบเข้าไปพุงไว้ ยิ้มพร้อมกับกล่าวว่

“พี่หลิ่ว เราครอบครัวเดียวกัน คำนับเช่นนี้ดูประหลาดอยู่นะ มิใช่ทำให้ข้าอายุสั้นหรือ?”

แรงหวังทงไม่น้อย ออกแรงพุงไว้ หลิ่ววันไฉก็ไม่อาจคุกเข่าลงไปได้อีกฝ่ายแม้ภายนอกดูกำยำ ผิวคล้ำแดด แต่อย่างไรก็เป็นบัณฑิต เร็วแรง จึงสู้ไม่ได้

หลิ่ววันไฉขอบตาแดงก่ำ เสียงตอนพูดก็เริ่มแหบพร่า กล่าวโพล่งขึ้นว่

“น้องหวัง เจ้าบอกว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกัน ข้าจะจำคำเจ้าไว้ วันหน้าต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟก็จะไม่รอช้าเลย!”

หลี่ว์วันไฉอยู่ในวงราชการมานานปี วาจาจริงหรือไม่ไว้ค่อยว่ากัน แต่ท่าทีเช่นในตอนนั้นก็ดูจริงอยู่ หวังทงชักนำวาสนาเงินทองมาให้ก็เพียงพอแล้ว ที่จะทำให้คนติดสอยห้อยตามอย่างยินยอมทั้งกายและใจ หลี่ว์วันไฉตอนนั้น แสดงท่าทีออกมาชัดเจน ก็หมายความว่าทุกคนลงเรือลำเดียวกัน และหลี่ว์วันไฉ ก็ยกให้หวังทงเป็นหัวหน้า

หลี่ว์วันไฉอายุสามสิบกว่า ปกติก็เป็นคนมีหน้ามีตา แม้ทุกคนจะมองหวังทงว่าเป็นผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ยังคงไม่ใช่ ความซาบซึ้งกินใจเมื่อครู่เลยทำให้เสียกิริยาไป สองฝ่ายต่างแก้ง ในห้องเงียบเสียงลง

หวังทงได้แต่ก้มหน้าก้มตากินอาหารให้หมด หลี่ว์วันไฉก็ยกน้ำชาเย็นชืดขึ้นดื่ม สะบัดพัดไปมา หวังทงกินหมดก็เช็ดมือแล้วกล่าวว่า

“พี่หลี่ว์ เมื่อครู่พี่บอกว่าพวกเจ้าหน้าที่และมือปราบไปรอจับพวกสำนัก ไตรสุริยันฟ้าดินที่เหลือหรือ”

หลี่ว์วันไฉพยักหน้า หวังทงเอ่ยต่อว่า

“สร้างสถานการณ์เพื่อหลอกเอาเงินทอง ค่าขายมนุษย์ และยังมีสมคบคิด ลัทธิมารก่อการเช่นนี้ หากถูกจับได้ก็ยอมมีโทษหนัก ไม่รู้ว่านอกเมืองในเมืองมีกิจการร้านค้ามากมายเท่าไรที่พัวพันเกี่ยวข้องไปด้วย พี่หลี่ว์ มีผู้เร่ขายโอกาสนี้ นำเสนอป้ายสงบสุขให้ทั่วเมือง ซื่อป้ายไปติด หากวันนี้จ่ายเงินก็จัดการแค่ตัวหัวหน้า ไม่จัดการผู้เกี่ยวข้องอื่น หากไม่ซื่อป้ายไปก็จัดการให้หมด พี่หลี่ว์ รับผิดชอบงานตัดสินฟ้องร้องพวกนี้ นี่คงไม่ยากกระมัง”

หลี่ว์วันไฉครุ่นคิดครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียกว่า

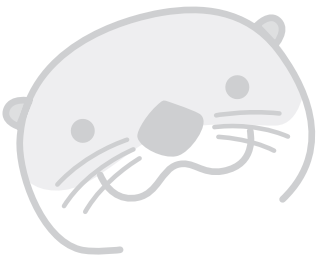
“ยากนั้นไม่ยาก ก็แค่ไปรยหว่านเงินไปหังข้างบนข้างล่าง แต่เรื่องนี้เกรงว่าจะสะดุดตาเกินไป...”

“ในเมื่อข้างกายเรายังมีภัยแอบซ่อนอยู่ เช่นนั้นหากคิดจะไร้กังวล วิธีที่ดีที่สุดคือต้องสร้างตนเองให้เข้มแข็ง เราจึงเข้มแข็ง อีกฝ่ายก็ยิ่งไม่กล้าแตะต้อง การจัดระเบียบทั้งหมดเช่นนี้ ในเมืองหลวงทุกหย่อมหญ้าเกิดเรื่องอะไร แม้เพียงสายลมแตะยอดหญ้าก็ปิดบังพวกเราไม่ได้ ไม่ว่าจะองครักษ์สี่อพรของข้า หรืองานของที่ว่าการเมืองซุ่นเทียน ล้วนได้ประโยชน์มาก!”

ในเวลาเดียวกัน ณ บ้านเล็กหลังหนึ่งในเมืองหลวงที่ลับตาห่างไกลผู้คน

“ทุกคนห้ามเคลื่อนไหวโดยพลการ สงบใจรอ รอให้คลื่นลมสงบแล้วค่อย
ดำเนินการตามแผน ต่อให้ต้องรออีกปีหรือสองปีก็ตาม หากไม่ทุกอย่างอาจ
สูญเปล่า!!”

น้ำเสียงที่กล่าวสั้นเครือเล็กน้อย

กดลองอ่าน

ตอนที่ 140

มีพระบัญชา ยุนนางไม่รับพระบัญชา

ด้วยสถานะหัวหน้าสำนักราชเลขาของเฝิงเป่า ไม่จำเป็นต้องคอยรับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้แล้ว แต่ในยามที่โอกาสอำนวยก็ยังคอยมารับส่งทั้งก่อนและหลังออกว่าราชการ

แน่นอนว่าเป็นเฝิงเป่าเองที่ชมชอบความเข้มงวดของตน และยังจำกัดพฤติกรรมของฮ่องเต้ก็หลายอย่าง ฮ่องเต้ว่านลี่เห็นเขาเมื่อใดก็รู้สึกเหมือนจะถูกบังคับ จึงไม่อยากจะให้มา และนี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

วันนี้เฝิงเป่ามาถึงห้องนอนของว่านลี่แต่เช้า ตอนเดินเข้าไปก็เห็นนางกำนัลหลายคนกำลังปรนนิบัติคอยเปลี่ยนชุดให้ฮ่องเต้ จางเจิงก็ยื่นสำรวมทูลอยู่ข้างๆ

แม้ไม่ใช่คนละเอียดอ่อนสังเกตการณ์ฉับไวอย่างเฝิงเป่าและจางเจิงก็มองออกว่าฮ่องเต้ว่านลี่กระตือรือร้นมาก เฝิงเป่าถวายคำนับแล้วก็ยื่นเยื้องไปข้างหน้าจางเจิง

เขาก็้มลงกวาดตามองการแต่งกายของฮ่องเต้ว่านลี่ เมื่อพบว่าที่เอวห้อยสิ่งที่ไม่ถูกต้องนัก คิ้วก็ขมวดถามขึ้นทันทีว่า

“หยกมั่งกรรหารที่ทรงห้อยประจำขึ้นนั้นแล้ว เหตุใดทรงห้อยหยกวงงานหยาบน่าเกลียดเช่นนั้น”

พอเฝิงเป่าถาม นางกำนัลสองคนที่กำลังปรนนิบัติฮ่องเต้ก็ตัวสั่น หันหน้าไปมองว่านลี่ ฮ่องเต้เหนื่อยหัวเราะแหะๆ ช่วยพวกนางแก้ไขสถานการณ์

“เป็นเราที่อยากจะห้อยเอง เฝิงต้าบั้นดูสิ นี่เป็นของกำนัลที่หวังทงมอบให้เราจากการไปหลายรังโจร บอกว่าค้นมาได้จากตัวหัวหน้าโจร”

ขณะเอ่ยยังแก้เชือกออก เอาหยกมาโชว์ให้เฝิงเป่าดูอีกด้วย เฝิงเป่าหันไปสบตากับจางเจิง จางเจิงได้แต่ยิ้มผืดพลางส่ายหน้า เฝิงเป่ากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“ฝ่าบาท จดลองพระองค์ล้วนมีธรรมเนียมปฏิบัติ หยกวงน่าเกลียดได้มาจากโจรไม่ว่า ดีไม่ดีจะเปราะเป็นอันไม่ตีมาด้วย ฝ่าบาททรงเปลี่ยนเถอะ!”

“ข้าเป็นถึงโอรสสวรรค์ มีสิ่งไม่ตีอันใดจะเข้ามาใกล้ข้าได้...ต้าบั้น พรุ่งนี้ข้าจะไม่พกแล้ว เช่นนี้ดีไหม”

ฮ่องเต๋วอันลีเฝิงกล่าววาทะแรกจบลงด้วยน้ำเสียงมั่นใจ แต่พอเห็นสีหน้าเข้มงวดของเฝิงเป่าก็รีบเปลี่ยนน้ำเสียง เฝิงเป่าได้ยินดั่งนั้นก็ส่ายหน้าอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่ถวายค่านับแล้วยิ้มนร่อต่อ

จางเจิงที่ยืนอยู่ข้างๆ เหลือบมองแวบหนึ่งก็ก้มหน้าลงทันที ไม่กล่าวอันใดสักคำ

ณ ที่ทำการคณะเสนาบดีใหญ่ มหาอำมาตย์จางจวีเจิ้งยอมเป็นศูนย์กลางเมื่อหนึ่งเดือนก่อนหน้า อย่างน้อยก็ยังมีขุนนางหลายรัชสมัยที่พอจะเป็นตัวของตัวเอง อย่างเช่น เสนาบดีหวางกั๋ววงแห่งกรมปกครอง เสนาบดีว่านซื่อเหอแห่งกรมพิธีการ และเสนาบดีถานหลุนแห่งกรมทหาร แต่พอหวางกั๋ววงถูกปลด ถานหลุนจากไป เสนาบดีกรมปกครองเปลี่ยนเป็นจางฮั่น เสนาบดีกรมทหารเปลี่ยนเป็นจางซื่อเหวย ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งคณะก็เกือบจะเป็นลูกศิษย์และผู้ที่บังคับบัญชาของจางจวีเจิ้งแทบทั้งหมด

เสนาบดีกรมพิธีการอย่างว่านซื่อเหอคนเดียวจะไปเรียกลมเรียกฝนอันใดได้ จึงได้แต่ตอดหัวอยู่ในซอกเพื่อรักษาตัวรอด วาจาใดก็ไม่กล่าวให้มากความ เอาแต่สงบปากสงบคำ

บรรยากาศในที่ทำการคณะเสนาบดีใหญ่วันนี้คึกคักยิ่ง สีหน้าของราชบัณฑิตหลายท่าน เสนาบดีทหาร และหัวหน้าสำนักตรวจสอบต่างปีติยินดี

ทุกคนกำลังพูดถึงเรื่องว่าปีนี้ท้องพระคลังจะต้องไม่ว่างเปล่า คลังหลวงอย่างน้อยต้องมีกำไรสองล้านตำลึง ช่วงปลายรัชสมัยเจี๋ยจิ้งนั้นท้องพระคลังว่างเปล่าทุกปี พอถึงปลายรัชสมัยหลงซึ่งก็คือยี่สิบเจ็ดขึ้น มาบัดนี้กลับมีกำไรมากมายเพียงนี้ นี่เพราะอะไร ล้วนเป็นความดีความชอบใหญ่หลวงของมหาอำมาตย์จางจวีเจี๋ยที่ผลักดันนโยบายตรวจสอบที่ดิน ค้นหาที่นาที่ซุกซ่อนไว้ ออกมาได้จำนวนมาก เพิ่มรายได้จากภาษีให้ราชสำนักมากมาย รอถึงวันเปลี่ยนระบบภาษี คลังหลวงคงจะยังมีกำไรเพิ่มอีกแน่

สำหรับคำชมและวาจาประจบของพวกเดียวกัน จางจวีเจี๋ยก็ได้แต่ยิ้มเล็กน้อยพร้อมพยักหน้ารับเท่านั้น ตอนนั้นทุกอย่างในใต้หล้าล้วนดำเนินการไปตามที่จางจวีเจี๋ยคิดการไว้ ใต้หล้ายกย่องเขาให้เป็นปราชญ์เมธี เมื่อเป็นเช่นนั้น จะไม่รู้สึกระหิ่มีใจก็คงยาก

แต่ภายใต้รอยยิ้มของจางจวีเจี๋ยก็มีความกังวลอยู่บ้าง เมื่อวานได้รับรายงานด่วนมาจากมณฑลหูกว่าง อาการป่วยของนายผู้เฒ่าตระกูลจางทรุดหนักลงอีกแล้ว

“ฝ่าบาทเสด็จ!!!”

เสียงตะโกนรายงานของชั้นที่ด้านนอกดังขึ้น ที่ทำการคณะเสนาบดีใหญ่ซึ่งเมื่อครู่กำลังคึกคักพลันสงบเงียบลง ทุกคนจัดแต่งชุดและหมวก ลูกชั้นยืนเรียงลำดับเตรียมรับเสด็จ

ฮ่องเต้ว่านลี่เดินเข้ามาอย่างกระฉับกระเฉง ตอนมาถึงก็จะมีพิธีต้อนรับหนึ่งเป็นปกติ จากนั้นชั้นที่ประจำห้องทรงงานจากสำนักพระราชเลขาจะเดินเข้ามาด้านขวาของฮ่องเต้มีโต๊ะสองสามตัว พวกชั้นที่จากสำนักพระราชเลขาจะยืนกันอยู่ตรงนั้น บนโต๊ะจัดอุปกรณ์เครื่องเขียนไว้ ฎีกาที่ผ่านตาคณะเสนาบดีใหญ่หากต้องจัดการในตอนนั้นก็สามารถลงชาตอนุมัติได้เลย

จางจวีเจี๋ยกล่าวง่าย ๆ สองสามคำ จากนั้นก็เป็นรายงานของเสนาบดีกรมปกครองจางฮั่น ตอนนั้นใต้หล้ากำลังดำเนินการตรวจสอบที่ดิน ไม่รู้ว่าเกี่ยวพันถึงขุนนางมากมายเพียงใด

ที่ดินหนึ่งหมูถูกซ่อนเร้น ภาษีที่ดินหนึ่งหมูของต้าหมิงก็หายไปตกอยู่ใน

กระเป๋าสวนตัว ที่ดินหนึ่งหมูแม้ว่าราคาไม่เท่าไร แต่หลายพันหลายหมื่น ก็เป็นผลประโยชน์ก้อนใหญ่ไม่น้อย และที่ดินก็ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ทุกที่ล้วนมีผลประโยชน์มาก

ขุนนางกับพวกคหบดีตระกูลใหญ่ในพื้นที่มากมายที่สืบทอดที่ดินซึ่งเดิมเป็นของแผ่นดินไว้ การตรวจสอบที่ดินครั้งนี้จึงสืบค้นออกมาได้มากมาย

ซ่อนเร้นที่ดินมีโทษหนัก บวกกับบงกพร่องในหน้าที่อีก ก็ไม่รู้ว่าต้องปลดขุนนางและยึดทรัพย์กันเท่าไร และก็มีผู้ที่จัดการเรื่องตรวจที่ดินได้ดีไม่น้อย ล้วนได้สร้างความดีความชอบ ต้องปูนบำเหน็จ

ทุกคนรับคำสั่งไปปฏิบัติการ อย่างไรก็ตามก็เป็นงานสำคัญของขุนนางผู้ใหญ่ในราชสำนัก หลายวันนี้ในการประชุมขุนนางก็จะมีการจัดการปลดขุนนางทุกวัน หากต่ำกว่าระดับสี่ตัตสินโดยคณะเสนาบดีใหญ่และกรมปกครอง ตั้งแต่ระดับสี่ขึ้นไปก็ต้องให้คณะเสนาบดีใหญ่และกรมปกครองเสนอให้ฮ่องเต้ตัตสินใจ ทว่าจำนวนคนที่เกี่ยวข้องพัวพันนี้เกรงว่าจะมากเกินไปสักหน่อย ทุกวันจึงมีรายชื่อใหม่ๆ เสนอขึ้นมาและเอาแต่คุยกันเรื่องนี้

ใครต้องได้รับการเลื่อนขั้น ใครที่ต้องถูกปลด รายชื่อจัดไว้เสร็จ ไทยเฮาเฟิงเป่า และจางจวีเจิ้ง รวมทั้งสิ้นสามคนล้วนเห็นชอบมาแล้ว รายงานส่งมาถึงมือฮ่องเต้ว่านลี่ก็แค่ให้ครบกระบวนการเท่านั้น

หลายวันก่อนเสนาบดีกรมปกครองจางฮั่นกำลังอ่านรายงานถึงตรงกลางฮ่องเต้ว่านลี่ก็จามออกมาอย่างไม่เก็บอาการ...

วันนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น ขุนนางผู้ใหญ่หลายคนที่ตั้งใจฟังรายงานของจางฮั่นสังเกตเห็นว่าวันนี้ฮ่องเต้ว่านลี่ใส่ใจเป็นพิเศษ และยังฟังอย่างตั้งใจ

เรื่องไม่ปกติและเป็นการแสดงออกของโอรสสวรรค์ ขุนนางผู้ใหญ่รู้สึกหวั่นใจ ทุกคนยังจำเหตุการณ์ที่ฮ่องเต้ว่านลี่บีบบังคับหวางกั้วกงออกจากตำแหน่งได้ชัดเจน หรือวันนี้จะมีอะไรอีก

“ที่ขุนนางจางกล่าวมา ในเมื่อคณะเสนาบดีใหญ่ไม่มีปัญหาอะไร สำนักราชเลขาภิลงขาดเถอะ”

รอจางฮั่นกล่าวจบ ฮ่องเต้ว่านลี่ก็พยักหน้ากล่าวขึ้น จางฮั่นรีบกล่าว

ขอพรทัย ล่งฎีกาในมือให้ซันทีน้อยซ่างๆ ซันทีน้อยล่งต่อให้จางเจิง

จางเจิงมองไปทางเฟิงเป่า เห็นเฟิงเป่าพยักหน้าก็ทียบพุกันจุ่มซาดแดง เขียนลงไปว่า ‘อนุมติ’ แล้วฮ่องเต้ว่านลี่ก็อนุญาตให้จางเจิงนั่งลง ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อวานมีรายงานจากสำนักอาษาหลวงและสำนักบูรพาว่าไปหลายจริงโจรนอกเมือง โจรร้ายในวัดถูกจับกุมได้ทั้งหมด ซุนพลและทหารสำนักอาษาหลวง และสำนักบูรพาล้วนควรได้รับการชมเชย!”

ไต้ยีนคำวิพากษ์ของฮ่องเต้ว่านลี่ ซุนนางผู้ใหญ่กลับไม่รู้สึกละอายใจ สำนักราษาหลวงและหน่วยงานในราชสำนักฝ่ายในล้วนสั่งการโดยซันที ส่วนสำนักบูรพาเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักกราชเลขา พวกเขาทำได้ดี ได้รับคำชม บารมีก็ยิ่งแบ่งบาน นี่มีผลดีอะไรกับทุกคนกันเล่า ก็แค่สุนัขจิ้งจอกที่ขี้ขลาดเท่านั้น

ตั้งนั้นทุกคนจึงได้แต่ฝืนใจเอ้ออตาม จางจวีเจิงยิ้มพร้อมกล่าวว่า

“ฝ่าบาทเปี่ยมพระบารมี ซุนนางไต้เบื้องพระบาทก็ย่อมจงรักภักดี สร้างความดีความชอบเช่นนี้ก็ควรได้รางวัล ขอให้สำนักกราชเลขามอบรางวัลให้ตามธรรมเนียมด้วย!”

วาจานี้กล่าวอย่างกลางๆ ทุกคนต่างขานรับ ฮ่องเต้ว่านลี่เปิดประเด็นต่อว่า “เห็นในรายงานบอกว่าองค์กรกษัตริย์เสื่อแพร นายกองธงใหญ่หวังทง ที่ออกปฏิบัติการด้วย ฉะยิบแหลมเก่งกล้า พอพบว่าหัวหน้าโจรจะหลบหนีไปทางช่องทางลับ ก็นำคนไล่ติดตามจับกุมอย่างกล้าหาญ สังหารหัวหน้าโจร สำนักอาษาหลวงและสำนักบูรพาล้วนเห็นว่าหวังทงมีความดีความชอบเป็นอันดับหนึ่งในปฏิบัติการนี้ ทุกท่านเห็นอย่างไร”

ที่แท้ประเด็นอยู่ตรงนี้เอง จางจวีเจิงสบตากับเฟิงเป่าที่อยู่ด้านข้าง ซุนนางผู้ใหญ่คนอื่นๆ ต่างสบตากันเช่นกัน บุคคลที่สามารถมีที่ยืนในคณะเสนาบดีใหญ่นี้ ได้ย่อมรู้ว่าหวังทงเป็นใคร

จางจวีเจิงและคนอื่นๆ ต่างรู้ดีแก่ใจ หวังทงเป็นซุนนางใกล้ชิดฮ่องเต้ พระองค์เชื่อถือและชื่นชมเช่นนี้ วันหน้าจะต้องกางปีกโบยบินเป็นแน่ แต่หวังทงก็มีปัญหาตรงที่ไม่ใช่บัณฑิตรู้หนังสือ และเริ่มตำแหน่งมาจากองค์กรกษัตริย์เสื่อแพร ซุนนางสายบู๊เช่นนี้เกิดมาก็แทบจะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับพวกซุนนางบุ๋นแล้ว

ตอนนี้หวังทงยังสามารถผลักดันให้ฮ่องเต้บีบเสนาบดีกรมปกครองออกได้ หากวันหน้าเติบโตขึ้นจะไปถึงขั้นไหนกัน ช่างเป็นเรื่องที่ไม่กล้าคิดต่อเลยทีเดียว

อีกทั้งองครักษ์เสื้อแพรยังเป็นหน่วยงานนอกราชสำนัก หวังทงมีหลายด้าน ให้คณะเสนาบดีใหญ่วิพากษ์ แต่ลองว่าฮ่องเต้เอ่ยขึ้นมาแบบนี้ ผู้ที่จะตอบได้ คงมีแต่จางจีเจิ้งแล้ว จางจีเจิ้งตอบอย่างหนึ่งเรียกว่า

“หวังทงปีนี้อายุสิบสี่เท่านั้น พระราชทานรางวัลให้มากไปก็อาจเป็นเหตุให้ เขาวางตนลัษน และนี่ก็เป็นเพียงความดีความชอบในการทลายรังโจรเท่านั้น หากเลื่อนตำแหน่งให้สูงเกินไป แล้วขุนนางที่รักษาชายแดนปราบเผ่าอันตาปราบโจรสลัดทางใต้ จะปูนบำเหน็จรางวัลให้อย่างไร กระหม่อมคิดว่าให้ ผู้บัญชาการสำนักองครักษ์เสื้อแพรหลิวโสวโหย่วชมเชยไปสักสองสามคำ แล้วให้เงินรางวัลเพิ่มสักหน่อยก็พอ”

ฮ่องเต้วานลีเดิมยังมีท่าทีกระตือรือร้นรอฟัง แต่คิดไม่ถึงว่ามาอำมาตย์จางจีเจิ้งจะตอบกลับมาอย่างไม่อ่อนไม่แข็งเช่นนี้ ทำเอารอยยิ้มบนใบหน้าค้างไปทันที

ตอนนั้นเอง ผู้ตรวจการหลิวกวงหมิงก็ก้าวออกมาคุกเข่ากราบทูลเสียงดังว่า “ฝ่าบาท กระหม่อมมีเรื่องกราบทูล!”

สถานการณ์น่าอัศจรรย์ ฮ่องเต้วานลีกำลังคิดหาทางลง พอได้ยินก็ถอนหายใจเฮือก รีบเอ่ยว่า

“เชิญท่านว่ามา!”

“หลายวันก่อนขุนนางจากสำนักตรวจสอบได้ยื่นเรื่องประหลาดมาว่า นอกเมืองมีโรงงานแห่งหนึ่งจับผู้ต้องสงสัยได้ผู้หนึ่ง กำลังเตรียมส่งให้ทางการ กลับมีพวกปิดหน้าปิดตาเข้ามาชิงตัวไป เก็บกวาดทรัพย์สินและทำร้ายเจ้าบ้านอาการสาหัส และยังมีคนเห็นว่าคนปิดหน้าพวกนั้นไม่นานก็เปลี่ยนชุดเข้าเมืองมาเป็นชุดองครักษ์เสื้อแพร มีคนจำได้ว่าองครักษ์เสื้อแพรพวกนั้นมีหัวหน้าคือหวังทงผู้นี้...”

ยังพูดไม่ทันจบ ทุกคนในห้องก็เอ็ดอึ้งกันขึ้น จางจีเจิ้งพยักหน้ารับคำกล่าวว่า

“ฝ่าบาท หวังทงอาศัยพระเมตตา พุทธิกรรมเกินเลยไปอยู่บ้าง แต่ในเมื่อมีความดีความชอบ ก็ลบล้างกันไปแล้วกัน”

“ใต้เท้าจงกล่าวได้ถูกต้อง...”

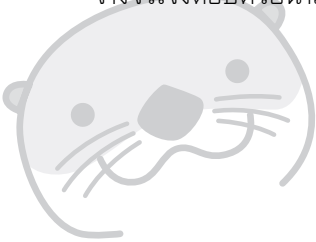
“อายุน้อยกลับมากำหนดจรรยา ก็ย่อมขาดความยับยั้งอยู่บ้าง ให้หลิว-โสวโหยวกำราบไว้บ้างก็ดี...”

บรรดาราชาบัณฑิตในคณะเสนาบดีใหญ่และพวกเสนาบดีทั้งหลายต่างเห็นด้วย ช้องเต๋ว่านั่นหนึ่งมองซ้ายมองขวาอย่างไม่รู้จะกล่าวอะไรดี เห็นสีหน้าจริงจังไม่ยอมอ่อนข้อของบรรดาขุนนางแล้วก็เสียงอ่อยว่า

“สร้างความดีความชอบก็ไม่ควรให้เป็นเพราะฎีกาที่ไม่รู้ที่มาทำให้ต้องถูกตัดตก อย่างไรก็ดีเลื่อนตำแหน่งให้แล้วกัน”

“มีพระปรีชายิ่งแล้ว หวังทงตอนนี้เป็นนายกองรงใหญ่ กระทบ่อมเห็นว่าเลื่อนเป็นนายกองร้อยก็น่าจะเหมาะสม”

จางจีเจ็งตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ

กตลอกจอ